

Fra Alaska til Grønland

af Pâvia Petersen 1934, oversat af Frederik Nielsen, 1978

Vore forfædre i gamle dage
kunne godt lide at rejse.
De boede jo rundt omkring
på jordens nordligste egne.
De kørte på slæde
for at finde fangst dyr,
og roede i kajak
for at fange havdyr.

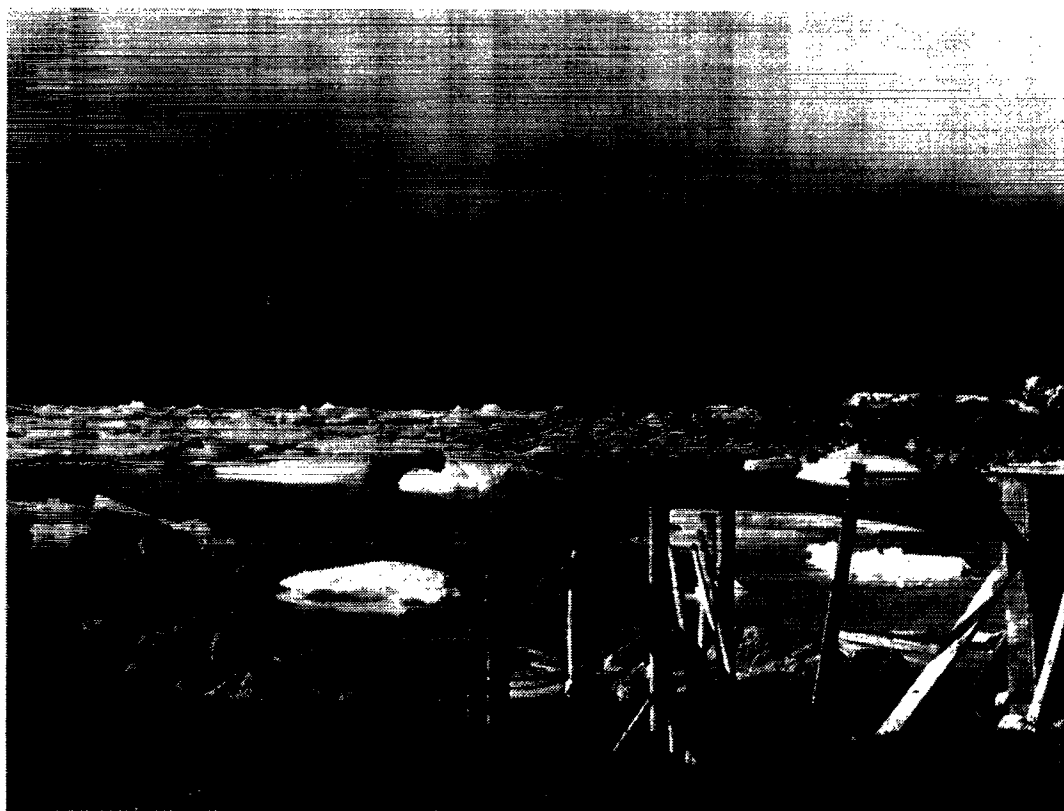
De drog vestfra,
nogle af dem østpå.
De fulgte den rute,
de kære fangst dyr tog.
Tappert satte de sig
over brede sunde
og stred sig
fra den hindrende is.

Familien tog de med,
da de drog til deres nye hjemstavn.
De kørte så stærkt,
at sneen føg omkring dem.
Trods kulden
dampede de af varme,
måtte af og til nøjes med
en lille lur på isens overflade.

På den anden side af sundet
blev nogle af dem boende,
andre drog videre sydpå
langs den vidtstrakte kyst.
De fandt sig bo i fjordene,
og ligeså på øerne,
der, hvor havet vrimlede med sæler,
det var jo dem, de var ude efter.

Havets sæler blev for dem
de vigtigste fangst dyr.
Et sælskindsbetrukket fartøj
blev deres kajak.
Snildt lavede de
kajakredskaber
og øvede sig i
brugen af disse.

De for afsted i kajak,
så den borede sig gennem bølgerne.
Vendte den bunden i vejret,
blev den rejst op igen ved årerne.
Langt ud i havet drog de på fangst,
så langt, at bopladsen forsvandt af syne.
De fandt den fangst, de søgte,
og bragte den i land på slæb.

Fot.: Mogens S. Koch.

De boede i vinterhuse
bag den frådende sø.
Der betrak de deres konebåde,
fartøjer til transport.
Drog de fra vinterbopladserne,
boede de og sov i telte
på de steder, hvor vinterforrådet sam-
ledes
til opbevaring i forrådshuse.

Konebåde og kajaker
fulgte kysten videre mod syd.
Tilsidst rundede de landets sydspids
og blev østgrønlandere.
Takket være vore forfædre,
de vidtberejste –
hører landet stadig til dem,
der fandt det.

Fra Alaska til Grønland
holder inuit hinanden i hænderne,
sammenbundne
med det fælles sprog.
Gid det stadig magte
at udtrykke
den dåds kraft,
der gav forfædrene styrke.